YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)
30 päivänä tammikuuta 2002 *

Asiassa C-151/01 P,

La Conqueste SCEA, kotipaikka Morlaas (Ranska), edustajinaan avocat A. Lyon-Caen, avocat F. Fabiani ja avocat F. Thiriez, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-215/00, La Conqueste vastaan komissio, 30.1.2001 antaman määräyksen (Kok. 2001, s. II-181),

ja jossa valittajan vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään A.-M. Rouchaud ja X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Colneric sekä tuomarit R. Schintgen (esittelevä tuomari) ja V. Skouris,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 La Conqueste SECA on yhteisöjen tuomioistuimeen 6.4.2001 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-215/00, La Conqueste vastaan komissio, 30.1.2001 antamaan määräykseen (Kok. 2001, s. II-181; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta sen kanteen, jossa vaadittiin tiettyjen nimitysten kirjaamisesta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 säädettyyn "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin" annetun asetuksen (EY) N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä 26 päivänä kesäkuuta 2000 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1338/2000 (EYVL L 154, s. 5) kumoamista siltä osin kuin se koskee nimityksen "canard à foie gras du Sud-Ouest" rekisteröintiä suojattuna maantieteellisenä merkintänä.

Sovellettava lainsäädäntö

2 Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 17.3.1997 annetulla neuvoston asetuksella N:o 535/97 (EYVL L 83, s. 3; jäljempänä asetus N:o 2081/92), säädetään, kuten sen 1 artiklan 1 kohdasta ja 2 artiklan 1 kohdasta käy ilmi, tietyille maataloustuotteille ja elintarvikkeille myönnettävien alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen yhteisön suojaa koskevista säännöistä.

3 Asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

— —

b) 'maantieteellisellä merkinnällä' alueen, määrätyn paikan tai erityistapauksissa maan nimeä, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta,

— joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta

ja

— jolla on määrätty laatu, maine tai muita ominaisuuksia, jotka liittyvät tähän maantieteelliseen alkuperään ja jonka tuotanto ja/tai jalostus ja/tai käsittely tapahtuu tietyllä maantieteellisellä alueella."

4 Asetuksen N:o 2081/92 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että "jotta suojattua alkuperänimitystä (SAN) tai suojattua maantieteellistä merkintää (SMM) voidaan käyttää, maataloustuotteen tai elintarvikkeen on oltava eritelmän mukainen". Saman asetuksen 4 artiklan 2 kohdassa luetellaan ne seikat, jotka eritelmässä on välttämättä oltava ja joihin c alakohdan mukaan kuuluu maantieteellisen alueen rajaaminen.

5 Asetuksen N:o 2081/92 12. perustelukappaleen mukaan "saadakseen suojan kaikissa jäsenvaltioissa maantieteelliset merkinnät ja alkuperänimitykset on rekisteröitävä yhteisön tasolla". Asetuksen 13. perustelukappaleen mukaan "rekisteröintimenettelyssä olisi henkilölle, jota asia henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee, annettava mahdollisuus valvoa oikeuksiaan tekemällä jäsenvaltion välityksellä komissiolle väite".

6 Asetuksen N:o 2081/92 5—7 artiklassa säädetään maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten "tavanomaisesta" rekisteröintimenettelystä. Tuottajien ja/tai jalostajien ryhmittymän tai tietyin edellytyksin luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön (5 artiklan 1 ja 2 kohta) rekisteröintihakemuksessa on oltava saman asetuksen 4 artiklassa tarkoitettu eritelmä (5 artiklan 3 kohta), ja se on lähetettävä sille jäsenvaltiolle, jossa maantieteellinen alue sijaitsee (5 artiklan 4 kohta). Jäsenvaltion on tarkastettava, että hakemus on perusteltu, ja toimitettava hakemus sekä kyseinen eritelmä ja muut päätöksensä perusteena olevat asiakirjat komissiolle, jos se arvioi, että hakemus täyttää mainitun asetuksen vaatimukset (5 artiklan 5 kohta).

7 Asetuksen N:o 2081/92 6 artiklassa vahvistetaan menettely, jonka mukaisesti komissio käsittelee nimityksen rekisteröintihakemuksen. Komissio tarkastaa kuuden kuukauden kuluessa virallisella tutkimuksella, onko mainitussa hakemuksessa kaikki kyseisen asetuksen 4 artiklassa säädetyt tiedot (6 artiklan 1 kohta). Jos komissio päättää, että nimitys täyttää suojaamiselle asetettavat edellytykset, se julkaisee asian *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (6 artiklan 2 kohta). Jos komissiolle ei ole ilmoitettu yhtään väitettä saman asetuksen 7 artiklan mukaisesti, se kirjaa nimityksen "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteri" -nimiseen rekisteriin (6 artiklan 3 kohta). Rekisteriin kirjatut nimitykset julkaistaan sitten *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (6 artiklan 4 kohta). Jos komissio sitä vastoin asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 1 kohdassa säädetyn tutkimuksen perusteella tulee siihen johtopäätökseen, ettei nimitys täytä suojan saamiselle asetettuja edellytyksiä, se päättää mainitun asetuksen 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen olla toteuttamatta asetuksen 6 artiklan 2 kohdassa säädettyä julkaisemista (6 artiklan 5 kohta).

8 Asetuksen N:o 2081/92 7 artikla, jossa säädetään rekisteröintiä koskevasta väitemenettelystä, kuuluu seuraavasti:

"1. Kuuden kuukauden kuluessa 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta julkaisemisesta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* jäsenvaltio voi tehdä väitteen rekisteröintiä vastaan.

2. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että henkilöt, jotka voivat osoittaa, että heillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, saavat tutustua hakemukseen. Lisäksi jäsenvaltioissa vallitsevan tilanteen mukaisesti jäsenvaltiot voivat järjestää saman mahdollisuuden muille osapuolille, joilla on asiassa laillinen etu valvottavanaan.

3. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan lähettämällä asianmukaisesti perustellun ilmoituksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava aiheelliset toimenpiteet ottaakseen säädetyssä määräajassa huomioon tällaiset huomautukset tai tällaisen väitteen.

4. Väite voidaan hyväksyä ainoastaan, jos siinä:

— osoitetaan, ettei 2 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä ole noudatettu;

— osoitetaan, että ehdotetun nimen rekisteröinti vaarantaisi kokonaan tai osittain samankaltaisen nimityksen tai tavaramerkin olemassaolon tai vähintään viiden vuoden ajan ennen 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua julkaisupäivää markkinoilla laillisesti olleiden tuotteiden olemassaolon;

— täsmennetään ominaisuudet, joista voidaan päätellä, että nimi, jonka rekisteröintiä on haettu, on luonteeltaan yleisnimi.

5. Jos väite voidaan 4 kohdan mukaisesti hyväksyä, komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään kolmen kuukauden kuluessa sisäisten menettelyjensä mukaisesti. Jos:

a) sopimukseen päästään, asianomaisten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki tekijät, jotka mahdollistivat sopimukseen pääsemisen,

sekä hakijan ja väitteen tekijän lausunnot. Jos 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot eivät ole muuttuneet, komissio toimii 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jos muutoksia on tehty, komissio aloittaa uudelleen 7 artiklassa säädetyn menettelyn;

b) sopimukseen ei päästä, komissio tekee päätöksen 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ottaen huomioon perinteiset ja tarkasti noudatetut käytännöt ja sekaannusten todennäköisyyden. Jos komissio päättää hyväksyä rekisteröinnin, se julkaisee 6 artiklan 4 kohdan mukaiset tiedot."

Oikeusriidan perustana olevat tosiseikat ja oikeudenkäynti ensimmäisen asteen tuomioistuimessa

9 Oikeusriidan perustana olevat tosiseikat esitettiin valituksenalaisessa määräyksessä seuraavasti:

"7 Kantaja on Lounais-Ranskassa toimiva yritys, jonka toimintaan kuuluu ankanmunien tuotanto ja niiden kuoriutumisen aikaansaanti ja valvonta sekä kyseisten ankkojen kasvatus ja pakkosyöttäminen.

8 Ranskan hallitus toimitti 5.5.1999 komissiolle asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan 5 kohdan mukaisesti Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest -nimisen yhdistyksen hakemuksen nimityksen 'canard à foie gras du Sud-Ouest' rekisteröimisestä suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi.

9 Tämä hakemus julkaistiin 28.9.1999 *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (EYVL C 274, s. 5) asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

10 Kantaja osoitti 6.10.1999 päivätyllä kirjeellään Ranskan maatalous- ja kalastusministeriölle asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaisen väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan. Kantaja katsoi erityisesti, että nimityksen 'canard à foie gras du Sud-Ouest' rekisteröintiä suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi koskeva menettely ei ole ollut kansallisella tasolla riittävästi julkisuudessa ja että Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouestin tekemän rekisteröintihakemuksen liitteenä oleva eritelmä sisälsi tietoja, jotka 'eivät mitenkään liittyneet maantieteellisen alkuperän suojeluun'. Erityisesti kantaja kiisti 'ankanmaksan tuotantoon tarkoitettujen ankkojen kasvatus- ja pakkosyöttörakenteiden enimmäistuotantokapasiteettiin' liittyvien vaatimusten asianmukaisuuden ja arvioi, että tällaisista vaatimuksista aiheutuu erittäin vakavia seurauksia terveydelle, hygienialle ja turvallisuudelle tuotannossa, ja se johtuu pienten käsityöläisrakenteiden monopoliasemasta.

11 Kantaja lähetti 6.10.1999 tämän väitteen myös komissiolle, joka ilmoitti 20.10.1999 päivätyssä kirjeessään kantajalle, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaan tällainen väite oli osoitettava toimivaltaisille Ranskan viranomaisille. Kantaja vastasi komissiolle 2.11.1999 päivätyssä kirjeessä, että se oli lähettänyt väitteensä samanaikaisesti komission yksiköille ja edellä mainituille viranomaisille.

12 Ranskan maatalous- ja kalastusministeriö ilmoitti 8.3.2000 päivätyssä kirjeessään kantajalle, että sen väite ei täyttänyt asetuksen N:o 2081/92 mukaisia tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä ja että sitä ei siis toimitettaisi komissiolle. Ministeriö katsoi erityisesti, että kantajan perustelua, jonka

mukaan kasvatustarhojen ja syöttöpaikkojen koon rajoittamisella olisi erittäin vakavia seurauksia terveydelle, hygienialle ja turvallisuudelle tuotannossa, ei voitu hyväksyä, koska 'hygieniaa ja turvallisuutta koskevia sääntöjä sovelletaan kaikkiin rakenteiden koosta huolimatta'. Kantaja nosti rekisteriin 8.4.2000 merkityllä kannekirjelmällä tämän päätöksen kumoamiskanteen Ranskan Conseil d'Etat'ssa.

13 Ranskan Euroopan unionissa toimiva pysyvä edustaja antoi 28.3.2000 komissiolle tiedoksi viestin, josta kävivät ilmi syyt, joiden vuoksi Ranskan toimivaltaiset viranomaiset olivat päättäneet olla toimittamatta komissiolle kantajan esittämää väitettä.

14 Komissio antoi — — asetuksen (EY) N:o 1338/2000 — — . Kyseisen asetuksen 3 perustelukappaleen mukaan 'mainitun asetuksen [asetus N:o 2081/92] 7 artiklassa tarkoitettuja vastalauseita ei ole toimitettu komissioon sen jälkeen, kun tämän asetuksen liitteessä mainittu nimitys julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*'. Komissio katsoi näin, että nimitys 'canard à foie gras du Sud-Ouest' voitiin kirjata 'Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin', ja suojata se yhteisössä suojattuna maantieteellisenä merkintänä."

10 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.8.2000 toimittamallaan kannekirjelmällä EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla kanteen, jossa vaadittiin asetuksen N:o 1338/2000 kumoamista.

11 Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.10.1998 toimittamassaan erillisessä asiakirjassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen. Kantaja esitti kyseistä oikeudenkäyntiväitettä koskevat huomautuksensa 21.11.2000.

Valituksenalainen määräys

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti valituksenalaisella määräyksellä kanteen tutkimatta.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensinnäkin — muistutettuaan yksityisen asetusta vastaan nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista koskevasta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä — valituksenalaisen määräyksen 32 kohdassa, että asetuksessa N:o 1338/2000, sen sijaan että se olisi osoitettu kantajan kaltaisille määrätyille taloudellisille toimijoille, tunnustetaan kaikille yrityksille, joiden tuotteet täyttävät säädetyt maantieteelliset ja laadulliset edellytykset, oikeus markkinoida niitä nimikkeellä "canard à foie gras du Sud-Ouest" ja evätään tämä oikeus kaikilta sellaisilta yrityksiltä, joiden tuotteet eivät täytä näitä kaikkien tuottajien kannalta samoja edellytyksiä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tästä kyseisen määräyksen 33 kohdassa, että kyseinen asetus on yleisesti sovellettava toimi, jota sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin, ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin, toisin sanoen kaikkiin sellaista tuotetta valmistaviin yrityksiin, jolla on objektiivisesti määriteltyjä ominaisuuksia.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki tämän jälkeen kantajan esittämät väitteet sen toteen näyttämiseksi, että asetus N:o 1338/2000, huolimatta kyseisen asetuksen yleisestä sovellettavuudesta ja normatiivisuudesta, koskee sitä erikseen, koska asetus vaikuttaa siihen sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista ja se voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu.

15 Kantaja korosti, että koska sen toiminta tapahtuu vertikaalisesti integroidussa tuotantoketjussa, joka sijaitsee kokonaan kyseessä olevalla maantieteellisellä alueella, se ei voi noudattaa rekisteröintihakemukseen liitetyn eritelmän mukaisia vaatimuksia, jotka koskevat tilan tai kasvattajan vuosittain kasvattamien ja pakkosyöttämien ankkojen enimmäismäärää, ja että se ei näin ollen enää voisi

käyttää kysymyksessä olevaa nimitystä, jolla se on markkinoinut tuotteitaan yli 20 vuotta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vastauksena tähän väitteeseen todennut valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa, että asetus N:o 1338/2000 vaikuttaa kaikkiin kantajan vetoaman tilanteen kanssa tosiasiallisesti tai mahdollisesti samanlaisessa tilanteessa oleviin muihin tuottajiin samalla tavoin kuin kantajaan.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi samassa valituksenalaisen määräyksen kohdassa, ettei kantajan väitettä, jonka mukaan edellä mainitut eritelmässä olevat vaatimukset on laadittu ainoastaan siinä tarkoituksessa, että se syrjäytetään Lounais-Ranskan ankanmaksamarkkinoilta, ole tuettu millään konkreettisella näytöllä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kielsi kyseisen määräyksen 37 kohdassa lisäksi kaiken merkityksen siltä, että asetuksella N:o 1338/2000 on huomattava taloudellinen vaikutus kantajan toimintaan, katsoen, että se seikka, että säädöksellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä kaikista muista toimijoista, joita asia koskee, kun säädöstä sovelletaan objektiivisesti määritellyn tilanteen perusteella, kuten esillä olevassa asiassa.

17 Mitä tulee asiassa C-309/89, Codorniu vastaan neuvosto, 18.5.1994 annetun tuomion (Kok. 1994, s. I-1853; Kok. Ep. XV, s. 177) perusteella esitettyyn väitteeseen, jonka mukaan luonteeltaan normatiivinen säännös voi koskea erikseen taloudellista toimijaa, jos sillä loukataan tämän erityisiä oikeuksia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 40 kohdassa, että kantaja ei ole näyttänyt eikä sitä paitsi väittänyt, että sen maantieteellisen merkinnän käyttö, jota se vaatii itselleen, perustuu edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annetussa tuomiossa kyseessä olevaa oikeutta vastaavaan erityiseen oikeuteen, jonka se olisi saanut kansallisella tai yhteisön tasolla ennen asetuksen N:o 1338/2000 antamista ja johon tämä asetus olisi vaikuttanut kyseisessä tuomiossa tarkoitetulla tavalla.

18 Kantaja väitti myös, että asetuksen N:o 1338/2000 olisi pitänyt katsoa koskevan sitä erikseen sen vuoksi, että menettelyllisiä takeita, jotka sille olisi pitänyt turvata asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan perusteella, on loukattu, sillä

muutoin siltä evättäisiin mahdollisuus tosiasiallisen oikeussuojan hakemiseen yhteisöjen tuomioistuimissa. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin aloitti muistuttamalla valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa oikeuskäytännöstään, jonka mukaan normatiivisten säädösten valmistelumenettely ja normatiiviset säädökset eivät itsessään yleisesti sovellettavina toimenpiteinä edellytä yhteisön oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden, kuten oikeuden tulla kuulluksi, nojalla kyseessä olevien henkilöiden osallistumista näiden säädösten antamiseen, koska niiden poliittisten tahojen, jotka antavat nämä säädökset, oletetaan edustavan näiden henkilöiden etuja, ja jonka mukaan silloin kun nimenomaisesti taattuja menettelyllisiä oikeuksia ei ole, olisi EY 230 artiklan sanamuodon ja tarkoituksen vastaista antaa jokaiselle yksityiselle oikeussubjektille, joka on ottanut osaa lainsäädäntötoimen valmisteluun, oikeus oikeussuojaan tämän toimen osalta (asia T-109/97, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3533, 60 ja 68 kohta ja asia T-114/99, CSR Pampryl v. komissio, määräys 9.11.1999, Kok. 1999, s. II-3331, 50 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän perusteella valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa päätellyt, että sen käsiteltäväksi saatetun kanteen tutkittavaksi ottamista on arvioitava pelkästään yksityisille asetuksessa N:o 2081/92 nimenomaisesti annettujen menettelyllisten takeiden nojalla.

19 Tässä suhteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 44—47 kohdassa, että asetuksella N:o 2081/92 ei anneta yhteisön tasolla yksityisille oikeussubjekteille erityisiä menettelyllisiä takeita ja että yksityisille annetut menettelylliset takeet ovat kyseisen asetuksen 7 artiklan mukaisessa rekisteröintiä koskevassa väitemenettelyssä pelkästään jäsenvaltioiden vastuulla, eivätkä ne merkitse komissiolle minkäänlaista harkintavallan käyttämistä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti valituksenalaisen määräyksen 45 kohdassa erityisesti, että mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdassa myönnetään ainoastaan jäsenvaltioille oikeus tehdä komissiolle väite rekisteröintiä vastaan ja että saman asetuksen 7 artiklan 3 kohdassa ei velvoiteta asianomaista jäsenvaltiota toimittamaan komissiolle luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, jota asia laillisesti koskee, sille ilmoittamaa väitettä, vaan ainoastaan toteuttamaan aiheelliset toimenpiteet "ottaakseen huomioon säädetyssä määräajassa" tällaiset väitteet.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lopuksi valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa, että vaikka oletettaisiin, että toimivaltaiset Ranskan

viranomaiset olisivat loukanneet kantajan tiettyjä menettelyllisiä takeita kieltäytyessään toimittamasta komissiolle kantajan niille esittämää väitettä, tästä ei seuraa, että kanne olisi ainoastaan tästä syystä otettava tutkittavaksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti tämän johtopäätöksen tueksi seuraavat perustelut:

"49 Yhteisöjen tuomioistuimilla ei — — ole EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen yhteydessä toimivaltaa ratkaista kansallisen viranomaisen toteuttaman toimen lainmukaisuutta, vaikka kyseinen toimi toteutettaisiinkin osana yhteisön säädöksenantamismenettelyä, koska kyseisellä alalla kansallisten viranomaisten ja yhteisön toimielinten välillä toteutetun toimivallan jaon perusteella on selvää, että kansallisen viranomaisen toteuttama toimi on yhteisön lainsäädäntötahoa sitova ja että annettavan yhteisön säädöksen sanamuoto näin ollen määräytyy sen mukaan (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 57 kohta).

50 Näin on asian laita silloin, kun toimivaltainen kansallinen viranomainen päättää olla välittämättä yksityisen oikeussubjektin sille asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti lähettämää väitettä komissiolle (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 58 kohta). Edellä todetusta nimittäin seuraa (ks. edellä 45 kohta), että kyseinen päätös sitoo komissiota, eikä tämä voi ottaa huomioon jonkin muun tahon kuin jäsenvaltion tekemää väitettä.

51 Jollei asian saattamisesta mahdollisesti EY 226 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi muuta johdu, on siis ainoastaan kansallisten tuomioistuinten asiana, tarvittaessa yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyn ennakkoratkaisupyynnön jälkeen, päättää kyseisen kansallisen toimen lainmukaisuudesta ja asianomaisen jäsenvaltion mahdollisesta vastuusta siinä tapauksessa, että toimen väitetään aiheuttaneen vahinkoa (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 59 kohta).

52 Tältä osin on todettava, että kantaja on nostanut kanteen Ranskan Conseil d'Etat'ssa Ranskan toimivaltaisten viranomaisten päätöksestä olla toimittamatta komissiolle kantajan esittämää väitettä."

Valitus

21 Valittaja esittää valituksensa tueksi neljä valitusperustetta.

22 Ensinnäkin se väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen jättäessään tutkimatta, vaikuttaako asetus N:o 1338/2000 siihen erityisellä tavalla verrattaessa sen tosiasiallista tilannetta ja erityisesti sen tuotantoketjun rakennetta kaikkiin muihin kyseisen alueen tuottajiin. Se korostaa tässä suhteessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa olisi pitänyt perustella abstraktilla tavalla "tosiasiallisesti tai mahdollisesti samanlaisessa tilanteessa oleviin muihin tuottajiin" nähden. Kun otetaan huomioon kyseisen asetuksen varsinainen tarkoitus suojella nimitystä "Sud-Ouest" nimettäessä ankasta saatavia tuotteita, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt arvioida konkreettisesti valittajan tilannetta, sellaisena kuin se oli mainitun asetuksen antamispäivänä, verrattuna kyseisellä alueella sijaitseviin muihin yrityksiin.

23 Valittaja väittää, että näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi havainnut, että se oli mainittuna päivänä kyseisen alueen ainoa yritys, jolla oli vertikaalisesti integroitu tuotantorakenne, ja että — otettaessa huomioon se seikka, että rekisteröintihakemukseen liitetyn eritelmän mukaan suojattu maan-

tieteellinen merkintä "canard à foie gras du Sud-Ouest" koskee ainoastaan käsiteollisuusrakenteita, jotka käsittävät todellisuudessa pieniä tuotantoyksiköitä, joilla on vuosittain kasvattajaa kohden vähemmän kuin 1000 pakkosyöttöpaikkaa — asetuksella N:o 1338/2000 pakotetaan se ottamaan käyttöön muiden kyseisen alueen yritysten tuotantorakennetta vastaava rakenne ja kielletään itse asiassa tulevaisuudessa kaikilta muilta yrityksiltä sen tuotantorakennetta vastaavan rakenteen käyttöön ottaminen.

24 Toiseksi valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se valituksenalaisen määräyksen 38—40 kohdassa otti vääristyneellä tavalla huomioon sen edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annetun tuomion perusteella esittämät kanneperusteet. Se korostaa, että kyseisen tuomion 18—20 kohdasta seuraavien periaatteiden mukaisesti yksityisen asetusta vastaan nostama kumoamiskanne on otettava tutkittavaksi ensinnäkin silloin, kun mainitun asetuksen soveltaminen vaikuttaa sen mahdollisesti saamiin erityisiin oikeuksiin, ja myös silloin, kun se tosiasiallisen asemansa vuoksi erottuu muista taloudellisista toimijoista.

25 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on — hylätessään sen edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annetun tuomion perusteella esittämät väitteet siihen havaintoon nojautuen, että sen tuotteissaan jo 20 vuoden ajan käyttämät lähtöisyysmerkinnät eivät ole immateriaalioikeudellisesti suojattuja — jättänyt huomiotta sen erityisen tosiasiallisen tilanteen.

26 Kolmanneksi valittaja korostaa, että valituksenalainen määräys on puutteellisesti perusteltu sen esittämän tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden huomioimatta jättämistä koskevan kanneperusteen osalta. Tässä suhteessa se arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole vastannut väitteeseen, jonka mukaan yhteisön oikeusjärjestyksessä yleiseksi oikeusperiaatteeksi tunnustettu tehokasta oikeussuojaa koskeva oikeus on ristiriidassa sen kanssa, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklaa — koska siinä ei nimenomaisesti säädetä, että henkilö, jota asia laillisesti koskee, voi jäsenvaltion laiminlyönnin tapauksessa osoittaa väitteensä suoraan komissiolle — tulkittaisiin niin, että siinä on poissuljettu tällainen mahdollisuus.

27 Neljänneksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut väärin asetuksen N:o 2081/92 7 artiklaa ja jättänyt huomioimatta mainitun tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden.

28 Tässä suhteessa se korostaa yhtäältä, että asetuksen N:o 2081/92 yleisen rakenteen kannalta, sellaisena kuin se on ilmaistu asetuksen 13. perustelukappaleessa, sen 7 artiklaa olisi pitänyt tulkita siten, että tapauksissa, joissa jäsenvaltio kieltäytyy toimittamasta komissiolle luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, jota asia laillisesti koskee, esittämää väitettä, joka lisäksi täyttää kyseisen artiklan 4 kohdassa säädetyt tutkittavaksi ottamisen edellytykset, kyseinen henkilö voisi esittää väitteensä suoraan komissiolle.

29 Valittaja korostaa toisaalta, että ensimmäisen oikeusasteen tulkinta, jonka mukaan tällainen suora väite ei jäsenvaltion laiminlyönnin tapauksessa ole sallittu, on joka tapauksessa vastoin yhteisön oikeuden yleistä oikeusperiaatetta, joka takaa yksityisille tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden yhteisöjen tuomioistuimissa.

30 Vastauskirjelmässään se lisää, että yhteisöjen tuomioistuin on luonut merkittäviä tai jopa ylitsepääsemättömiä esteitä niiden henkilöiden, joita asia laillisesti koskee, oikeudelle saada tehokasta oikeussuojaa yhteisöjen tuomioistuimissa alkuperänimitysten tai maantieteellisten merkintöjen rekisteröintiä koskevia komission asetuksia vastaan, kun se on katsonut asiassa C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, 26.10.2000 antamassaan määräyksessä (Kok. 2000, s. I-9097, 74 kohta), että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan sanamuodosta ja rakenteesta seuraa, että rekisteröintiä vastaan ei voi tehdä väitettä sellainen jäsenvaltio, joka on jättänyt rekisteröintihakemuksen,

31 Valittaja väittää tässä yhteydessä, että mahdollisuus tällaisen asetuksen laillisuuden tutkimiseksi esittämällä sen pätevyydestä ennakkoratkaisupyyntö, joka kuuluu joka tapauksessa kansallisten tuomioistuinten harkintavaltaan, on sen osalta lopullisesti käsiteltävässä asiassa poistunut, kun Ranskan Conseil d'Etat on 8.6.2001 antamallaan tuomiolla kieltäytynyt tutkimasta sen Ranskan viranomaisten päätöksen laillisuuden, jolla on jätetty huomioon ottamatta väite, jolla valittaja oli vastustanut nimityksen "canard à foie gras du Sud-Ouest" rekisteröintiä riidanalaisilla edellytyksillä.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

32 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valitus on selvästi perusteeton.

Ensimmäinen valitusperuste

33 Ensimmäisestä valitusperusteesta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jonka mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi väittää, että luonteeltaan ja soveltamisalaltaan normatiivinen säädös koskee sitä erikseen ainoastaan, jos kyseinen säädös vaikuttaa siihen sille tunnusomaisten erityispiirteiden takia tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se

erottuu kaikista muista (ks. erityisesti em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 19 ja 20 kohta ja asia C-341/00 P, CNPA ym. v. komissio, määräys 5.7.2001, 25 ja 26 kohta, Kok. 2001, s. I-5263).

34 On itse asiassa ilmeistä, että tässä tapauksessa asetus N:o 1338/2000 koskee valittajaa ainoastaan sen vuoksi, että se on objektiiviselta ominaisuudeltaan taloudellinen toimija, joka tuottaa ankanmaksaa kyseisellä maantieteellisellä alueella, sellaisena kuin se on rajattu rekisteröintihakemukseen liitetyssä eritelmässä, ja joka myy tästä tuotannosta saatuja tuotteita. Kyseessä on taloudellinen toiminta, jota milloin tahansa voi harjoittaa mikä tahansa yritys.

35 Se tosiseikka, että valittaja on asetuksen N:o 1338/2000 antamishetkellä ollut sellaisessa tilanteessa, että sen piti suorittaa muutoksia tuotantorakenteeseensa mainittujen edellytysten täyttämiseksi, ei ole riittävä, jotta asetuksen voitaisiin katsoa koskevan valittajaa erikseen samalla tavalla kuin sitä, jolle säädös tai päätös on osoitettu.

36 Vaikka yhtäältä oletettaisiin, että asetusta N:o 1338/2000 annettaessa komission olisi pitänyt asetuksen N:o 2081/92 erityisen säännöksen perusteella ottaa huomioon suunnitellun toimenpiteen seuraukset tiettyjen yksityisten, kuten kantajan, tilanteen kannalta, tällainen vaatimus ei olisi lainkaan vapauttanut valittajaa velvollisuudesta näyttää toteen, että asetus N:o 1338/2000 vaikuttaa siihen sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista (ks. vastaavasti erityisesti asia C-451/98, Antillean Rice Mills v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, 59—62 kohta, Kok. 2001, s. I-8949).

37 Toisaalta, kuten valittaja on itsekin todennut, kyseessä olevaan rekisteröintihakemukseen liitetyn eritelmän mukaisen, ankkojen tuotannon enimmäisrajojen

kanssa yhteensopivan tuotantorakenteen käyttöönottoa edellytetään myös kaikilta muilta taloudellisilta toimijoilta, jotka haluavat myydä ankoista saatuja tuotteita käyttäen suojattua maantieteellistä merkintää "canard à foie gras du Sud-Ouest".

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen perustellusti todennut valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa, että asetus N:o 1338/2000 vaikuttaa kaikkiin kantajan tilanteen kanssa tosiasiallisesti tai mahdollisesti samanlaisessa tilanteessa oleviin muihin tuottajiin samalla tavoin kuin kantajaan. Ensimmäinen valitusperuste on siis hylättävä.

Toinen valitusperuste

39 Toisen valitusperusteen osalta riittää sen toteaminen, että tämän määräyksen 14—16 kohdasta käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 36 ja 37 kohdassa hylännyt valittajan väitteet, jotka koskevat erityistä tosiasiallista tilannetta, jossa se on verrattuna kyseisen alueen muihin ankanmaksan tuotantoon tarkoitettujen ankkojen tuottajiin.

40 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei näin ollen voida arvostella valittajan kanneperusteiden huomioon ottamisesta vääristyneellä tavalla, kun se on valituksenalaisen määräyksen 38—40 kohdassa edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annetun tuomion perusteella esitettyjen väitteiden yhteydessä rajoittunut tutkimaan sitä, koskeeko asetus N:o 1338/2000 valittajaa erikseen sillä perusteella, että se vaikuttaa kyseisessä tuomiossa tarkoitettuihin erityisiin oikeuksiin, joihin valittaja voisi vedota.

41 Myös toinen valitusperuste on näin ollen selvästi perusteeton.

Kolmas ja neljäs valitusperuste

42 Kolmannen ja neljännen valitusperusteen, jotka voidaan tutkia yhdessä, perusteltavuuden tutkimista varten on syytä todeta, että valituksenalaisen määräyksen 42—52 kohdasta käy ilmi, että sen kantajan kanneperusteen hylkäämiseksi, joka koskee niiden menettelyllisten takeiden väitettyä loukkaamista, jotka sille olisi pitänyt turvata asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan perusteella, koska muutoin siltä vietäisiin tehokas oikeussuoja yhteisöjen tuomioistuimissa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi peräkkäin, että mainitussa asetuksessa ei anneta yhteisön tasolla yksityisille oikeussubjekteille erityisiä menettelyllisiä takeita ja että jollei asian mahdollisesta saattamisesta EY 226 artiklan mukaisessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa menettelyssä yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi muuta johdu, on ainoastaan kansallisten tuomioistuinten asiana, tarvittaessa yhteisöjen tuomioistuimelle EY 234 artiklan nojalla esitetyn ennakkoratkaisupyynnön jälkeen, päättää sen toimen lainmukaisuudesta, jolla toimivaltainen kansallinen viranomainen päättää olla toimittamatta komissiolle yksityisen oikeussubjektin sille mainitun 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti lähettämää väitettä.

43 Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin on jo edellä mainitussa asiassa Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel vastaan komissio antamansa määräyksen 72 kohdassa todennut, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 1 ja 3 kohdan nojalla komissio voi ottaa käsiteltäväkseen ainoastaan jäsenvaltion tekemän väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan, kun luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka voi osoittaa, että sillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, on ensin esittänyt väitteen tälle jäsenvaltiolle.

44 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut valituksenalaisen määräyksen 45 kohdassa, tätä tulkintaa ei voida kumota viittauksella asetuksen N:o 2081/92 13. perustelukappaleeseen, koska kyseisessä perustelukappaleessa säädetään nimenomaisesti, että henkilön, jota asia laillisesti koskee, väite komissiolle on esitettävä "jäsenvaltion välityksellä".

45 Yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel vastaan komissio antamansa määräyksen 74 kohdassa

myös todennut, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa säädetyn väitemenettelyn tarkoituksena ei ole selvittää rekisteröintiä hakeneen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen ja tässä jäsenvaltiossa asuvan luonnollisen henkilön tai tähän jäsenvaltioon sijoittuneen oikeushenkilön välisiä ristiriitoja (ks. myös asia C-269/99, Kühne ym., tuomio 6.12.2001, 55 kohta, Kok. 2001, s. I-9517).

46 Toisin kuin valittaja väittää, tämä asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan tulkinta ei ole vastoin kaikille kuuluvaa oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimissa, sellaisena kuin se on taattu yhteisön oikeudessa yleisenä periaatteena, joka pohjautuu jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen ja on ilmaistu ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 6 ja 13 artiklassa (ks. erityisesti asia 224/84, Johnston, tuomio 15.5.1986, Kok. 1986, s. 1651, 18 ja 19 kohta, Kok. Ep. VIII, s. 621 ja asia 222/86, Heylens ym., tuomio 15.10.1987, Kok. 1987, s. 4097, 14 kohta, Kok. Ep. IX, s. 225).

47 Itse asiassa tämän yhteisön oikeuden yleisen periaatteen mukaisesti kansallisten tuomioistuinten tehtävänä on päättää jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen komissiolle esittämän nimitystä koskevan rekisteröintihakemuksen laillisuudesta soveltamalla samoja valvontaa koskevia edellytyksiä, joita ne soveltavat saman kansallisen viranomaisen tekemien kaikkien lopullisten toimien osalta, joilla saatetaan loukata kolmansien yhteisön oikeuteen perustuvia oikeuksia; näin ollen niiden on katsottava, että tätä koskeva kanne on otettava tutkittavaksi, vaikka valtion sisäisissä oikeudenkäyntisäännöissä ei säädetä tällä tavoin kyseisissä tapauksissa (em. asia Kühne, tuomion 57 ja 58 kohta).

48 On lisäksi todettava, että Ranskan Conseil d'Etat on 8.6.2001 antamallaan tuomiolla, jonka kantaja on liittänyt vastauskirjelmäänsä, nimenomaisesti hylännyt perusteettomana kantajan vaatimuksen sen päätöksen kumoamisesta, jolla Ranskan hallitus on lähettänyt rekisteröintihakemuksen komissiolle, ja se on perustellut hylkäämistä erityisesti sillä, että Ranskan viranomaiset eivät olleet tehneet ilmeistä arviointivirhettä, kun ne olivat esittäneet pakkosyöttötilojen kapasiteetin niiden kriteerien joukossa, joiden avulla voidaan varmistaa kyseisten tuotteiden laatu.

49 Koska kantajalla on siis käsiteltävässä asiassa ollut oikeus oikeussuojaan kansallisissa tuomioistuimissa ja koska se on kaiken lisäksi tosiasiallisesti käyttänyt tätä oikeutta, ei ole tarpeen tutkia, vaatiiko — kuten valittaja väittää — oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan tuomioistuimissa, sellaisena kuin se on taattu yhteisön oikeudessa, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne, joka ei täytä EY 230 artiklan edellytyksiä, otetaan tutkittavaksi.

50 Edellä esitetystä seuraa, että kolmas ja neljäs valitusperuste ovat myös selvästi perusteettomia.

51 Näin ollen valitus on hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti selvästi perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

52 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn tämän työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **La Conqueste SCEA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 30 päivänä tammikuuta 2002.

R. Grass

kirjaaja

N. Colneric

toisen jaoston puheenjohtaja